

Hij nam zijn hoed af en woelde met de handen door zijn dikke aschgrauwe haren.

„Arm kind! arm kind! Zij had beter verdiend, en 't is mijn schuld! Ik had er vroeger tusschen moeten komen, dat is zeker, maar nu is 't misschien beter zoo, voor hem en voor haar!”

Het was laat vóór dat de dokter t'huis kwam; juffrouw Bol sliep ten minste al sinds lang den slaap des rechtvaardigen, toen hij door de geopende deur het huis weer betrad.

X.

Rose Marie gaf haar jawoord, de gedrukte verlovingskaart in haar hand; met de gelukkige veerkracht in haar karakter nam zij de zaak, zoodra deze beslist was, van de beste zijde op, verheugde zich in het onverstoorbare goede humeur en de buitengewone lievigheid van Jansje, maakte plannen voor de toekomst en kwam tot het besluit dat het best mogelijk was, dat zij nog zeer gelukkig met Frank kon worden; daartoe was 't in de eerste plaats noodig dat zij een goede vrouw voor hem werd, welnu! Dat wilde zij ook wezen, alles zou zij doen om hem gelijk te komen, om een vrouw te worden, voor wie hij zich niet behoefde te schamen.

Zij deed haar best om van hem te houden en als hij slechts eenige moeite gedaan had om haar hart te winnen zou 't hem zeer gemakkelijk zijn gevallen; haar ziel toch was vol liefde en zocht slechts een voorwerp om ze daarover uit te storten. Jansje was lastig, kribbig, onbeduidend en toch was zij innig aan haar gehecht en het kostte haar geen moeite alles voor het kind te doen.

„'t Is het eenige, dat ik heb, mijn zusje” placht zij te zeggen.

Frank zocht echter haar liefde niet; het was een zonderling engagement; hij kwam niet eens alle dagen haar halen om te wandelen.

Nooit wilde hij in de opkamer „gezellig zitten,” altijd moest hij met haar uit; dan liepen zij gearmd de straten door, hij sprak niet veel en als hij iets zeide, was het iets over kunst, over een mooi punt op de grachten, een geestig inkijsje onder de bogen der bruggen, over een fraai effect zon- of maanlicht. Zij wandelde langs de Handelskade en Rose Marie bleef dan dikwijls stilstaan, vol bewondering over de fijnen, wazig blauwen glans, die alles overtoog, boomen, huizen, water, schepen en alles in een tooverachtig licht hulde. Zij had slechts gevoel voor schoonheid en licht.

„Zie je dat Frank,” vroeg zij „vind je dat nu niet heerlijk?”

„Och” was zijn antwoord en haalde de schouders op; maar op mistige dagen wanneer de nevel alle omtrekken, afwischte, alle voorwerpen tegen den mat grijzen achtergrond wegdoezelde, den horizont verkleinde, alles meer deed raden dan zien, raakte Frank in verrukking en bleef soms een kwartier in den koelen natten mist staan, zonder dan soms een woord te spreken.

„Prachtig... intens... wat een diepte van toon, wat heerlijke gamma's van wit en grijs!”

En als de avond viel en de lantarens ontstoken werden en tusschen de